

El torero covarxi vol vaquetes i jò-necs de poca força i així van ser tant els bous de vila com els de plaça. Cosa apart va resultar el vell bou cadafaler. En general les vaquetes resultaren embestidores i fugidores. Sovint calia treure-les dels barrots de la gàbia i de davall dels cadafals. Sortosament ningú va sofrir mal. El toreret, motiu d'expedient tenia més voluntat que ofici. Se li va soltar una cabreta amb tres dits de banya. L'animal era noble a més no poder, anant sempre a la capa, mai embestia al bulto. El joneguet va morir a força de descabellar i del disgust. Els dos dits d'espasa que li van enfilar només van ser útil per seccionar-li l'espina i deixar-lo impedit de les potes posteriors. Per més destrossa, els ajudants del toreret, pretenien tallar-li les orelles al viu. Art taurí no se'n va vore, però tot siga per donar ofici a les noves promeses del toreig.

Importantíssim resulta el Ball del Pla. Es l'element diferenciador de les Festes d'Agost. De bous i de ball se'n fan més d'una volta a l'any però Ball del Pla únicament se'l balla a l'Agost. La participació de dansants i espectadors va ser massiva la nit de gravació de Canal 9 TV.

La resta de nits l'assistència era curta. La Plaça Cervantes és còmoda per ballar però queda gran i la Plaça Espanya és xicoteta, incòmoda i simpàticament íntima. La nit de Sant Roc, misteriosament, no es ballà fins la capella com mana la tradició. El Sant es venjà fent ploure fortíssim només petà l'últim coet de la traca i ens quedàrem sense revetlla i sense llum.

La coetada va resultar senzilla. Es normal si tenim present l'altíssim cost que representa la festa pels usuaris i com queden de buides les butxaques al cap de nou dies de celebracions.

Les colles continuen conjuntadíssimes, els locals buits s'habiliten en un tres i no res i la ignorància, per part dels dissenyadors de la festa envers les penyes, és la de sempre. Enguany no s'ha deixat vore per res, la colla degana per excel·lència, el Garito La Jaba. Altres colles han pres impuls, com per exemple K Gallo que ho tenien muntadíssim.

Diumenge 26, amb el cotxe carregat, els de casa posats dins, vàrem passar per l'Avinguda Catalunya. Corria La Joia. No ho podiem mirar. Amb llàgrimes als ulls i el cor a cent per hora vàrem arrancar per viatjar 270 km. El vint-i-set calia treballar. Tampoc vam vore el castell de focs. Ens han dit que va ser molt bonic.

L'any proper ho vorem tot !! **RODA.-**

